

Entrevista a Claudio Lavanchy pintor. 10/04/25

Nascut a Xile i català d'adopció, Claudio Lavanchy va arribar des de Mallorca a estudiar Belles Arts a Barcelona fa ja quatre dècades. Es va llicenciar a la Facultat de Belles Arts de Barcelona i aviat es va dedicar al món del multimèdia, combinant art, tecnologia i disseny durant el primer boom tecnològic. En aquesta època, amb l'arribada dels primers ordinadors gràfics, va impartir classes a l'Escola Massana.

Com vas començar a pintar?

A l'institut era el típic alumne que és passava la classe dibuixant. Havia escoltat meravelles de les escoles d'art de Barcelona i vaig anar a estudiar Belles Arts des de Mallorca. Culturalment, Barcelona era a l'avantguarda europea, tothom volia venir a estudiar art aquí. Vaig tenir la sort de tenir com a mentor el professor i artista Jordi Pericot i Canaleta, de qui vaig ser ajudant. El disseny català li deu moltíssim.

El teu cognom, quins són els seus orígens? Els teus pares van emigrar a xilè?

Soc el que es podria anomenar un immigrant centenari, la meva família va sortir de Suïssa a Xile aproximadament el 1880 durant la colonització del sud, territori espoliat als pobles originaris i que van ser parcel·lats i regalats als colons. Quan arribaven a aquests territoris els traslladaven en carretes a les seves parcel·les, sense llum, ni aigua, ni habitatge. Molts d'ells, que venien de ciutats europees no eren ni agricultors ni ramaders, per la qual cosa van acabar venent les seves propietats a latifundistes i van marxar a les ciutats quan van poder. És una història que tinc documentada.

El meu cognom és originari del cantó de Lausana amb més de 600 anys acreditats en aquesta zona. Es veu que el seu significat és "Allau", una cosa bastant freqüent a les valls i muntanyes del lloc. A Suïssa el meu cognom és com Pérez aquí.

Els meus pares, un any abans del cop d'estat i l'arribada de la dictadura a Xile, van decidir tornar a Europa. L'ambient socioeconòmic creat a Xile abans del cop era bastant dur. Els senyors de Washington ja havien decidit col·lapsar l'economia xilena per treure Allende del poder, tenien por que Xile es convertís en la pròxima Cuba.

Encara tens família en xilè?

Tinc moltíssima família allà, pensa que abans les famílies tenien molts fills i filles, tinc més de 50 cosins, amb les seves descendències repartits per tot el país. En realitat, en sortim pocs, les circumstàncies del país van pesar, però també el meu pare sempre va tenir un esperit aventurer que pesi molt en emigrar. Igual per a qui no ho ha viscut, emigrar et talla les teves arrels, et deixa orfe, i t'acompanya una soledat sistèmica tota la teva vida, no ets mai de cap lloc.

Et quedes a Catalunya després que acabeu Belles Arts a Barcelona en comptes de tornar a Mallorca. Quina va ser la raó?

La veritat és que torna, però quan acabo l'estiu vaig rebre una trucada d'un professor de Belles Arts, Joaquim Dols Rusiñol erudit del còmic i de l'obra de l'escultor Jorge Oteiza, per oferir-me una feina com a professor a l'Escola Massana, un somni per a un jove de 24 anys. No ho vaig rebutjar i vaig tornar a Barcelona per fer-me càrrec de la nova àrea de formació en disseny i art multimèdia.

Després fon una empresa de serveis multimèdia, abans del boom d'Internet, que aconseguixo vendre a Grup Zeta abans de la bancarrota. Però la meua major satisfacció va ser aixecar i tirar endavant una associació que durant més de 18 anys suporto l'educació i milloro la vida de milers de nens i nenes a Amèrica Llatina. Ara, des de fa tres anys a l'Ajuntament de Gavà, dinamitzo i assessoro a ciutadans que volen crear empreses de l'economia social, que anteposen el benestar de les persones a la maximització dels beneficis.

Com veus aquí a Catalunya, he tractat de portar una vida amb sentit i aportar a la societat on viu, a la qual estic molt agraït. No ha estat un camí fàcil.

Què és el que més t'agrada de Catalunya?

Això em pregunto jo cada cert temps, per saber si segueixo aquí per gust o per necessitat. La veritat és que com va dir Serrat, "jo soc d'on mengen els meus fills". També m'agrada molt l'esperit de la seva gent, som gent creadora, innovadora, amb gran capacitat de resiliència, treballadora, construïm molt amb poc, també és una terra de trobades, d'intercanvi, diversa i generosa, sense parlar dels seus paisatges, soc un enamorat de Montserrat, és al·lucinant.

Com comences el teu camí artístic?

Vaig començar de nou a pintar fa deu anys, abans amb la feina no aconseguia tenir el temps necessari per assajar, construir, equivocar-me, reflexionar i millorar. Els meus anys a la Facultat de Belles Arts em van ensenyar a tenir molt respecte a l'autèntic artista i a la seva obra. Em vaig prometre que, si algun dia em dedicava, no seria per una activitat lúdica per ensenyar a la família i als amics. Volia treballar un procés que em portés a algun lloc, crear el meu propi llenguatge, perseguir els meus objectius, comunicar i amb això, aconseguir emocionar i commoure, no és poc. No concebo l'art com un bé decoratiu, egocèntric, mercantilista o intel·lectualista, sense ofendre ningú.

Vius de la pintura?

Tinc la sort de no viure i de no plantejar-m'ho tampoc. Si parlem d'economia de l'artista, per a mi hi ha tres grups: els que malviuen perquè treballen profundament en el que creuen per davant del mercat i de les seves vendes. Els que viuen molt bé i venen i produeixen molt, i acaben copiant-se una vegada darrere l'altra, per poder viure millor amb una obra cada vegada més pobre. I un tercer grup, molt minoritari, que tracten de mantenir l'equilibri entre la venda i la qualitat de les seves obres. El meu camí no ha anat per cap d'aquests tres costats, per la qual cosa em puc permetre arriscar contínuament, crear sense pressió i amb total llibertat, soc un afortunat.

Parles que aquesta exposició està dividida en 2 parts, obres de caràcter social i obres lligades al medi ambient, tens una favorita de cada part i per què?

Si, tinc obres de les quals estic més orgullós o sento que transmeten millor la idea que volia expressar, per exemple, la pintura anomenada "Flors al mar" o "Senyores de Consol" ambdues obres són una denúncia de tristes realitats que els éssers humans ens hem causat, i obres com "La Fragilitat" o "Sargantanes al Sol" que són obres poètiques que parlen de la natura i el seu poder d'atracció i d'omplir-ho tot.

Les obres del catàleg al PDF de la teua pàgina web seran a l'exposició?

Afortunadament, no totes, vull que la gent vingui i no es quedi només en un PDF. Estic treballant en noves obres i a l'exposició es podrà veure una evolució entre treballs més antics i

d'altres pels quals estic transitant actualment. Espero que siguin una sorpresa i sobretot que connectin amb les persones que vinguin a veure-les.